

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2019, čj. MSK 12815/2019, sp. zn. DSH/3108/2019/Fra, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 9. 2019, čj. 18 A 15/2019-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 22. 11. 2018, čj. SMO/761235/18/DSČ/Lip, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se měl dopustit tím, že dne 26. 8. 2018 v 00:53 hod. řídil v Ostravě – Moravské Ostravě na ulici 28. října ve směru jízdy na centrum (na úrovni „Tieto“) osobní automobil rychlostí 98 km/h v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu 5 000 Kč, trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce šesti měsíců a povinnost nahradit náklady řízení. Žalobcovo odvolání proti tomuto

rozhodnutí žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Zpochybňoval, že by v daném úseku byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, resp. že toto zjištění má oporu ve spisu. Žalovaný bez odůvodnění neprovedl žalobcem navržené důkazy prokazující povolení rychlosti 80 km/h. Vozidlo v době přestupku řídil žalobcův kamarád, který následně vystoupil a v jízdě již pokračoval žalobce, kterého po ujetí 5 km zastavili policisté. Žalovaný opomenul důkazní návrh svědeckou výpovědí řidiče vozidla. Povinnost vypořádat důkazní návrhy nevylučuje ani závěr žalovaného o účelovosti daného tvrzení, se kterým žalobce navíc nesouhlasí. Správní orgán I. stupně porušil zásady dobré správy a legitimního očekávání, neboť vydal rozhodnutí v den, kdy si od něj zmocněnec žalobce převzal kopii spisu a sdělil mu, že se téhož dne k věci vyjádří. Jestliže žalovaný proti takovému postupu nic nenamítal, měl s rozhodnutím vyčkat nebo zmocněnci sdělit, že hodlá rozhodnout, aby se mohl k věci vyjádřit bezprostředně. Z odůvodnění není dále zřejmý závěr o formě zavinění, protože jeho znění by mohlo odpovídat vědomé nedbalosti i nepřímému úmyslu. V souladu se zásadou *in dubio pro reo* je proto třeba učinit závěr o příznivější formě zavinění. Podle žalobce byl přestupek spáchán pouze z vědomé nedbalosti.

[3] Krajský soud v Ostravě v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Na základě obsahu správního spisu neměl pochybnosti o nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h. Z vyjádření Správy silnic Moravskoslezského kraje také vyplynulo, že na dané silnici neprováděla žádné úpravy na stávajícím dopravním značení. Žalobce vlastnoručně podepsal oznámení přestupku, u ústního jednání sdělil, že si je vědom spáchaného přestupku a svého jednání lituje. Z úředního záznamu plyne, že policejní hlídka měla vozidlo pod vizuální kontrolou a k záměně řidičů nemohlo dojít. Z úředního záznamu o nahlížení do spisu nevyplynulo, že by žalobcův zmocněnec sdělil záměr vyjádřit se k věci ještě téhož dne. Sám žalobce u jednání nenavrhoval další důkazy a souhlasil s dosavadním dokazováním, což stvrdil svým podpisem. Žalobce se navíc v den vydání rozhodnutí nevyjádřil, ačkoliv o vydání rozhodnutí ještě nevěděl. Z rozhodnutí správních orgánů plyne závěr o zavinění ve formě nepřímého úmyslu a krajský soud se s tímto závěrem ztotožnil. Z kontextu odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že důkazní návrhy žalobce považoval za nadbytečné, protože neměl pochybnosti o nejvyšší dovolené rychlosti a osobě řidiče. Dané návrhy navíc byly účelové, protože je zmocněnec žalobce uplatnil poprvé v odvolání, přestože se sám žalobce předtím u ústního jednání přiznal ke spáchání přestupku.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Nesouhlasí se závěry o nejvyšší dovolené rychlosti v místě přestupku. Krajský soud nesprávně vycházel z údaje v oznámení přestupku, který jednostranně zapisují policisté. Žalovaný nebyl oprávněn vycházet ani z místní znalosti a stěžovateli není zřejmé, co krajský soud myslel tím, že tento argument byl pouze „navíc“. Není ani přípustné, aby žalovaný vypořádal námitky stěžovatele ve správním řízení zcela irrelevantně a následně svá pochybení napravoval v soudním řízení. Správa silnic Moravskoslezského kraje, u které není zřejmé, proč by měla mít povědomí o všech změnách dopravního značení, nepopřela,

pokračování

že se určité dopravní značení v místě nacházelo, pouze jej sama neupravovala. Žalovaný však tvrdil, že nejvyšší dovolená rychlost není v místě stanovena dopravním značením. Nebyl proto dostatečně zjištěn skutkový stav a měly být provedeny stěžovatelem navržené důkazy (ohledáním místa a účastnickou výpovědí).

[5] Krajský soud nesprávně aproboval i nedostatečné zjištění osoby řidiče. Správní orgány nedisponují žádným přímým důkazem prokazujícím, že vozidlo v době měření rychlosti řídil stěžovatel. Ten se při ústním jednání pouze přiznal, že vozidlo řídil v době policejní kontroly. Podepsal sice záznam z jednání, ale jeho obsah si naformuloval sám úředník. Stěžovateli ani nic nebrání, aby změnil výpověď poté, co byl poučen zástupcem o svých právech. Nepodepsal ani oznámení přestupku, policisté mu žádné nepředkládali. Úřední záznam, dle kterého měli policisté vozidlo pod stálou vizuální kontrolou, nemůže stát jako samostatný důkaz (k tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, čj. 3 As 231/2017-49).

[6] Stěžovatel v žalobě přesvědčivě odůvodnil, proč jsou závěry žalovaného k porušení zásady dobré správy a předvídatelnosti postupu liché. Krajský soud s jeho argumenty nepolemizoval. Stěžovatel sám sice doplnění dokazování nenavrhoval, ale jeho zmocněnec to měl v úmyslu. Stěžovatel se o vydání rozhodnutí dozvěděl v den jeho vydání díky e-mailovému upozornění na nově doručenou datovou zprávu. Do datové schránky se nicméně přihlásil a s rozhodnutím se seznámil až o tři dny později. Úřední záznam sice neprokazuje stanovení lhůty k vyjádření, ale neprokazuje ani její nestanovení. Soud proto měl vyslechnout K. V., která zastupovala stěžovatelova zmocněnce na základě substituční plné moci při nahlížení do spisu.

[7] Krajský soud nesprávně posoudil i otázku zavinění. Řidič vozidla vskutku věděl, že se nachází v obci a měl povinnost sledovat rychlost. To ale neznamená, že přestupek spáchal úmyslně, nýbrž ve vědomé nedbalosti. Podstatné pro rozlišení mezi úmyslem a nedbalostí je, zda byl srozuměn s tím, že ohrozí zákonem chráněný zájem, nebo zda předpokládal, že jej neohrozí. Pro určení konkrétní formy nedbalosti je pak určující, zda tento předpoklad byl důvodný nebo nedůvodný. Správní orgány neprovedly žádnou úvahu, zda řidič jen nedůvodně spoléhal na to, že chráněný zájem neporuší, nebo zda byl srozuměn s tím, že jej poruší. Zavinění ve formě úmyslu proto nebylo postaveno najisto. Je zřejmé, že jede-li řidič rychle o půlnoci na plně osvětlené silnici, kde se jiní lidé v tuto dobu prakticky nenacházejí, spoléhá na to, že nenabourá či neohrozí jiného účastníka silničního provozu.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti bez bližšího zdůvodnění navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. *Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).*

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně nejvyšší dovolené rychlosti v místě přestupku. Tato námitka není důvodná. Správní orgány vycházely ze sady důkazů dokládajících nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h, konkrétně z oznámení přestupku, úředního záznamu policisty provádějícího měření a záznamu o přestupku včetně fotodokumentace. Taková sada důkazů je obecně dostatečná, ledaže by stěžovatel věrohodně zpochybnil jejich správnost (viz rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2017, čj. 9 As 274/2016-37). V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel sám, než se nechal zastoupit zmocněncem, sdělil, že s danými důkazy souhlasí a nežádá další dokazování, ke spáchání přestupku se přiznal a svého jednání litoval. Teprve v odvolacím řízení začal zcela obecně tvrdit, že v místě je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, k čemuž navrhl dokazování ohledáním místa a vlastní účastnickou výpověď. Jestliže žalovaný vyšel z důkazů založených ve spisu a vyjádření samotného stěžovatele, a proto danou (veskrze obecnou) námitku nepovažoval za důvodnou, nepovažuje Nejvyšší správní soud jeho závěr za irelevantní, jak tvrdí stěžovatel. Žalovaný nad rámec toho také uvedl, že se místo měření nachází u jeho sídla, a proto je mu známo, že v celé délce ulice 28. října není dopravní značkou upravena nejvyšší dovolená rychlost. Krajský soud tento dílčí závěr o místní znalosti označil jako „*argument navíc*“, což dle stěžovatele způsobuje nesrozumitelnost napadeného rozsudku, neboť mu není zřejmé, co tím soud myslel. Podle Nejvyššího správního soudu je však zřejmé, že dle krajského soudu se jedná pouze o dílčí závěr, na kterém rozhodnutí žalovaného nestojí, neboť jak krajský soud uvedl, již z ostatních důkazů je zřejmé, jaká byla v místě nejvyšší dovolená rychlost. Závěry žalovaného o skutkovém stavu proto nestojí pouze na jeho místní znalosti. Nezákonnost nespátřuje Nejvyšší správní soud ani v tom, že krajský soud na návrh žalovaného doplnil dokazování, což lze v souladu s § 52 a § 77 s. ř. s. učinit provedením i důkazů nových (viz výše citovaný rozsudek čj. 9 As 274/2016-37). V tomto případě krajský soud provedl dokazování vyjádřením Správy silnic Moravskoslezského kraje. Z něj plyne, že se jedná o příspěvkovou organizaci, která je správcem silnice II/479 na ulici 28. října. Z vyjádření dále plyne, že v oblasti trvale platí obecně stanovená nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h a nebyly prováděny žádné úpravy na stávajícím dopravním značení. Z dané listiny spolehlivě plyne, z jakého titulu se daná právnická osoba vyjadřovala, proč lze její vyjádření považovat ve vztahu k dané silnici za relevantní a také sama skutečnost, že je v daném místě stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Krajskému soudu, který mj. i z tohoto důkazu vyšel, proto v tomto směru není co vytknout.

[12] Pokud jde o posouzení námitky pojících se k údajné záměně řidičů vozidla mezi změřením rychlosti a zastavením vozidla, ze správního spisu plyne, že stěžovatel podepsal oznámení přestupku (že tak neučinil, tvrdí poprvé až nyní v kasační stížnosti, což zakládá nepřípustnost námitky dle § 104 odst. 4 s. ř. s.). Podepsal také protokol o ústním jednání, při němž uvedl, že si je vědom spáchání přestupku a svého jednání velice lituje. Nelze proto souhlasit s jeho současným tvrzením, dle kterého měl při jednání pouze přiznat, že řídil vozidlo v době, kdy jej policisté zastavili. Relevanci nemá ani nynější nepodložené tvrzení, že pouze podepsal doznání, které naformuloval úředník správního orgánu I. stupně. I kdyby se tak zcela hypoteticky stalo, je především odpovědností stěžovatele, aby se seznámil s dokumenty, jejichž správnost vlastním podpisem stvrzuje. Možnost záměny řidičů vyvrací také úřední záznam zasahujícího policisty, dle kterého měl po celou dobu

pokračování

jízdy až do zastavení měřené vozidlo pod vizuální kontrolou a nemohlo dojít k záměně s jiným vozidlem nebo řidičem. Stěžovatel závěry krajského soudu zpochybňuje odkazem na rozsudek čj. 3 As 231/2017-49, dle kterého úřední záznam policistů nemůže být jediným důkazem. Tak tomu ovšem v nyní posuzované věci nebylo, neboť správní orgány vyšly také ze stěžovatelem podepsaného oznámení přestupku a jeho doznání při ústním jednání. Jestliže se stěžovatel v této souvislosti dovolává svého práva na změnu procesní strategie a „odvolání doznání“, obecně platí, že obviněný z přestupku si může zvolit libovolnou taktiku pro hájení svých práv a uplatňovat libovolné argumenty (viz rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2017, čj. 5 As 33/2017-36). Správní orgány ale nemusí přijmout nereálné skutkové verze obviněných z přestupků, případně je mohou důvodně považovat za účelové. Tím spíše v případě, kdy se stejně jako nyní jedná o jednu z řady námitek, které klienti stěžovatelova zástupce uplatňují opakovaně v mnoha jiných řízeních (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 7. 2020, čj. 3 As 72/2018-34, ze dne 29. 8. 2019, čj. 1 As 447/2018-46, či ze dne 6. 5. 2020, čj. 1 As 484/2019-32). Užití takových námitek jistě neznamená, že by jim soud či správní orgán neměl věnovat pozornost, nepochybně mohou být uplatňovány (a někdy i důvodně), nicméně jejich věrohodnost je *prima facie* zpravidla nižší. Žalovaný učinil závěr o účelovosti dané námítky, což podle Nejvyššího správního soudu zcela odpovídá skutkovým okolnostem posuzované věci. Tím spíše, pokud údajným řidičem měl být D. T., o kterém je Nejvyššímu správnímu soudu z úřední činnosti známo, že jej jako „zaměněného“ řidiče klienti současného zástupce stěžovatele označují ve více řízeních (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2019, čj. 33 A 28/2018-30).

[13] Důvodné neshledal soud ani námítky směřující proti nepředvídatelnému postupu správního orgánu I. stupně, který ve věci rozhodl v den nahlížení do spisu, aniž by na to stěžovatele, resp. jeho zmocněnce, upozornil a umožnil mu k věci se vyjádřit. Předně Nejvyšší správní soud podotýká, že se krajský soud žalobní námitkou stěžovatele zabýval na str. 4 napadeného rozsudku a přezkoumatelně vysvětlil, proč ji neshledal důvodnou. V části sice odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, s nímž se ztotožnil, což ale bez dalšího nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje (viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Pokud jde o posouzení správnosti daných závěrů krajského soudu a žalovaného, ani jim nemá Nejvyšší správní soud v kontextu skutkových okolností této věci co vytknout. Mezi principy dobré správy patří i předvídatelnost jednání orgánů veřejné moci (viz rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2015, čj. 1 As 91/2015-47). Odraz těchto principů lze na zákonné úrovni nalézt např. v § 4 odst. 3 správního řádu, podle kterého *správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu*. Tomuto požadavku správní orgán I. stupně dostál, neboť při ústním jednání stěžovateli sdělil, že skončil dokazování, avizoval, že ve věci rozhodne a umožnil stěžovateli, aby se k provedeným důkazům vyjádřil, případně navrhl jejich doplnění. Stěžovatel sdělil, že nemá, co by k důkazům dodal, neměl žádných připomínek a výslovně uvedl, že s provedenými důkazy souhlasí a nemá žádné další návrhy. Stěžovatel proto mohl legitimně očekávat, že správní orgán v brzké době ve věci rozhodne. Jestliže se stěžovatel teprve následně nechal zastoupit zmocněncem, který měl údajně v plánu navrhopvat nové důkazy, ale již tak nestihl před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně učinit, je to především jeho odpovědnost a nikoli vada řízení před správním orgánem. Jelikož vydání rozhodnutí pro stěžovatele nemohlo být s ohledem na výše popsany průběh správního

řízení překvapivé, nebyl ani důvod, aby krajský soud prováděl výslech stěžovatelovy zmocněnkyně.

[14] Poslední okruh vznesených kasačních námitek se týkal otázky zavinění. Stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje se závěry krajského soudu o formě zavinění a je toho názoru, že měl být uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti namísto spáchání přestupku v úmyslu nepřímém. Zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku. (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, čj. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS) a určuje se za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatímco složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (viz § 15 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Ve vztahu k úmyslu nepřímému NSS v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, čj. 1 Afs 332/2018-82, uvedl, že *„zavinění ve formě úmyslu je dáno tehdy, jestliže jednatel věděl, že svým jednáním může vyvolat určitý právní následek, a chtěl jej vyvolat (úmysl přímý), nebo tehdy, když jednatel věděl, že následek může způsobit, a pro případ, že jej způsobí, s tím byl srozuměn (úmysl nepřímý). Srozumění jednatelovo se způsobením následku u nepřímého úmyslu vyjadřuje jeho aktivní volní vztah k následku, který není přímým cílem jeho jednání ani nevyhnutelným prostředkem k dosažení jiného jím sledovaného cíle, nýbrž nechtěným (vedlejší) následkem jeho jednání. Jednatel je přitom srozuměn s tím, že dosažení jím sledovaného cíle předpokládá způsobení tohoto následku. Na takové srozumění lze usoudit tehdy, jestliže jednatel nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla následku, který si představoval jako možný, zabránit, nebo jestliže spoléhal jen na okolnosti, které nebyly reálně způsobitelné takovému následku zamezit.“* Je tak třeba posoudit, zda u stěžovatele byla naplněna volní složka zavinění, tj. zda byl srozuměn s tím, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem.

[15] Rozlišení jednotlivých forem zavinění ve vztahu k přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti se již Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi zabýval (viz např. rozsudek ze dne 24. 9. 2020, čj. 8 As 311/2018-48). Závěry uvedeného rozsudku jsou do značné míry přenositelné i pro nyní posuzovanou věc. I zde platí, že vědomostní složka zavinění byla u stěžovatele naplněna. Stěžovatel věděl, že rychlou jízdou může porušit zájem společnosti na dodržování maximální předepsané rychlosti v obci. K volní složce zavinění stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelem tvrzená nedbalost by přicházela v úvahu například za situace, kdy by řidič nesledoval tachometr řízeného vozidla a překročil nepatrně povolenou rychlost, aniž by si překročení uvědomil. Naopak úmyslně by bylo možné daný přestupek spáchat tehdy, jestliže by řidič věděl, jakou rychlostí se pohybuje, a překročit nejvyšší povolenou rychlost by chtěl (např. za účelem rychlého přemístění z bodu A do bodu B). V takovém případě by se jednalo o úmysl přímý. Nepřímý úmysl by přicházel v úvahu tehdy, jestliže by si řidič byl vědom toho, že povolenou rychlost nejspíše překračuje (např. řízené vozidlo se pohybuje značně rychleji než ostatní jedoucí vozidla nebo rychlost vozidla je natolik vysoká, že si jí je řidič schopen uvědomit bez pohledu na tachometr), a pokud by tomu tak skutečně bylo, tak by s tím byl srozuměn.

pokračování

[16] V nyní projednávané věci stěžovatel překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 48 km/h. Stěžovateli, jako zkušenému řidiči (v době spáchání přestupku působil jako řidič taxi a řidičské oprávnění má od roku 2007), muselo být zřejmé, že povolenou rychlost překračuje, i kdyby se na tachometr nepodíval. Je tak vyloučeno, aby spoléhal na to, že se překročení povolené rychlosti nedopustí, a to i s ohledem na místo spáchání přestupku (zastavěné území obce). Stěžovatel byl proto přinejmenším srozuměn s tím, že zájem na dodržování maximální předepsané rychlosti v obci porušuje. Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledal aktivní volní vztah stěžovatele ke způsobenému následku. Za takové situace není možné se přiklonit k argumentaci stěžovatele o nedbalostním zavinění přestupku. Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. srpna 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu